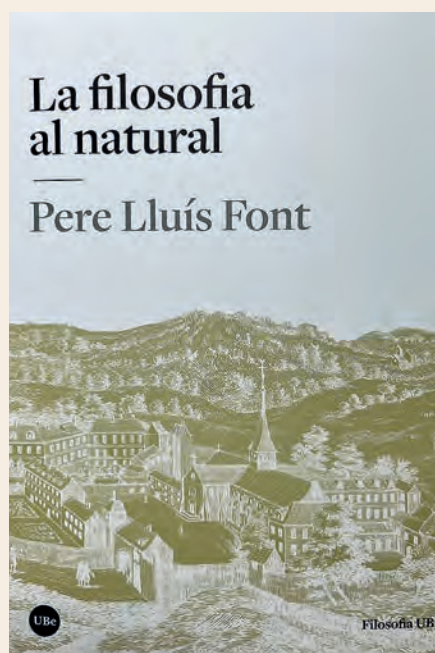

CRÍTICA LITERÀRIA

Filosofia cristiana

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Caputxí

PERE LLUÍS FONT*La filosofia al natural*

Edicions de la Universitat de Barcelona i Edicions de la Universitat de Lleida, 2025, 246 pàg.

Vet ací un preciós conjunt d'estudis, articulats en forma de llibre, escrits pel cèlebre professor de filosofia i expert traductor de filòsofs al català Pere Lluís Font (Pujalt, 1934). A través d'ells reivindica la legitimitat de la filosofia en l'època de la ciència i la relació amb la seva pròpia història i, alhora, ens ofereix una presentació i anàlisi de les figures de Montaigne, Descartes i Pascal qualificades com a *maîtres-à-penser* per la seva originalitat filosòfica i per l'estil natural que, en si mateixos, els constitueix en una cultura completa i d'enorme interès per l'actualitat, atès que hom considera Descartes talment com "el pare de l'Occident modern" (pàg. 171).

Són particularment suggeridores les reflexions de Pere Lluís Font sobre el concepte de filosofia cristiana a partir de la polèmica o *querelle* francesa dels anys trenta del segle passat sobre si hi ha, o no, una filosofia cristiana. Fent-se ressò de Maurice Merleau-Ponty, suggereix que es pot arribar a afirmar "que segurament hi ha una filosofia cristiana com hi ha una filosofia romàntica o una filosofia francesa" (pàg. 59). Així doncs, Pere Lluís Font, sense negar la possibilitat d'una filosofia "específicament cristiana" inspirada en l'experiència cristiana, també podria arribar a considerar "cristiana" tota filosofia "bona" (p. 64).

És molt il·luminador l'apartat dedicat a examinar el panorama filosòfic català en el context internacional (pàg. 78-85). L'autor manifesta que, després de moltes vicissituds, avui es pot parlar d'una certa normalització de la filosofia catalana a partir de les aportacions de Jaume Balmes. Així doncs, Pere Lluís Font acaba el balanç sobre l'estat actual de la filosofia amb aquesta il·luminadora observació: "La filosofia no sempre és progressista (ni cal que ho sigui sempre), però l'antifilosofia és sempre reaccionària" (pàg. 85). L'autor dedica el llibre a la memòria dels grans pensadors i eminents professors de filosofia el jesuïta Eusebi Colomer, i el monjo benedictí Andreu Marquès. ■

UN NOU LLINDAR

Església samaritana

La humilitat és capacitat i força per a qualsevol acció a favor de qui passa per una necessitat. La persona humil reconeix en l'altre algú a qui s'ha d'estimar perquè hi troba el reflex de la presència de Déu. La humilitat ens situa en l'àmbit de la veritat, l'única que, pel fet d'apropar-nos a Déu, ens prepara per ser lliures. L'elogi de la persona humil ens fa reconèixer i assumir les seves qualitats.

Hi té que veure la bondat, la fidelitat, la compassió, l'amor, la confiança, l'alegria, la vida interior. El cor humà és capaç de tot això, i que n'és, de bo, quan podem descobrir que ja és real en la vida de moltes persones!

Aquesta és una experiència singular que els creients hem de fer nostra. El programa d'actuació cristiana el tenim totalment explicat a l'Evangeli. "Com podem contribuir a fer un món millor? Només fent el bé ara i en primera persona, amb passió i on sigui possible, independentment d'estratègies i programes de partit. El programa del cristià —el programa del Bon samarità, el programa de Jesús— és un 'cor que veu'.

Aquest cor veu on és necessari l'amor i actua en conseqüència" (DCE 31b).

La proximitat de Déu s'experimenta quan és un fet la proximitat entre les persones, especialment quan aquest gest tan humà i tan humanitari acull, rehabilita i integra aquells que més pateixen la violència, la incomprensió, la pobresa, la marginació. La paràbola del Bon samarità ens situa en la línia d'una pràctica cristiana totalment original. En ella, l'amor al necessitat, al qui pateix, al qui necessita ajuda, revela l'amor mateix de Déu. L'exigència de l'amor al proïsme prové de Déu i la mesura de l'amor a Déu és, precisament, l'amor al proïsme.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca